

бата се свърши скоро и не въ полза на пѣтникѣтъ. Той падна, цѣлъ нараненъ, а жандармитѣ се хвърлиха отгорѣ му и почнаха да го биятъ съ *задниката* на пушкитѣ си, послѣ го повлѣкоха. Всичко това се продължи нѣколко секунди. Мокра се одърви. Дѣханието ѝ се запрѣ. Наружността на пѣтникѣтъ съ очилата и цилиндърѣтъ не приличаше на Драгана, но прѣдчувствието ѝ говорѣше, че това е той.

Щомъ Никола видѣ борбата и се впусна надолѣ; но той самъ не знаеше, защо тича. Явило се бѣше въ него странно желание да защити пѣтникѣтъ. Но когато той стигна долѣ, нѣмаше вече кого да защищава. Качаха се на параходѣтъ пѣтнициѣ, които заминаваха по Дунава за Браила, Галацъ, а на брѣгѣтъ се бѣха струпали купчена отъ хора и се разговарѣха по-между си. Най-много хора се бѣха събрали на това мѣсто, гдѣто падна непознатийтъ. Около падналиятъ земята бѣше попрѣскана съ кръвъ. Никола се приближи, гледаше на кървавитѣ слѣди и слушаше разговорѣтъ.

— Трѣбва да бѣде нѣкой комитажия, увѣряваше нѣкой си, — въ врѣме на борбата му паднала турнатата брада?

— Брада? попита другъ.

— Азъ видѣхъ, какъ тя падна, когато почнаха да го биятъ съ пушкитѣ по главата.

— Какво стана съ брадата?

— Заптиетата ѝ зимаха.

Е . . . е . . . се удивляваха нѣкои си между публиката, като клатѣха глава.

— Шестъ пѣти грѣмна съ револверъ.

— Нѣ . . . петъ, възрази нѣкой си.

Подигна се за това споръ, но скоро се свърши, тъй като всички почнаха да чуватъ разказѣтъ за нова подробностъ.

— Съ едната си рѣка грѣмѣше, а съ другата — тургаше въ устата си книги и ги гѣлташе.

— О . . . о . . . се удивляваха събѣседниците.

Никола се приближи къмъ друга купчина отъ хора и слушаше да ли не ще чуе името на непознатийтъ. Но никой не знаеше името на смѣлийтъ пѣт-